

mény horgonyának tekintették, amely a tisztaságot, az ártatlanságot és a hűséget szimbolizálta.

Az ókori Egyiptomban, Görögországban és a Római Birodalomban is feltételezték, hogy bizonyos drágaköveknek gyógyító hatásuk és varázserőjük van.

Az ametisztet iszákosság és gyógyászat, a fehér hegyi kristályt pedig fogfájás ellen használták. A borba dobott topáz elűzte a melankóliát.

A középkor híres gyógyítói, Hildegard von Bingen (1098–1179) és Albertus Magnus (1193–1280) a járványok ellen színes drágakövek viselését ajánlották. A hegyi kristályt pedig a pajzsmirigy zavarai ellen alkalmazták.

A rózsakvarcnak a szerelemben szerencsét és értelmet tulajdonítottak. Kínában a jade a szerencse szimbóluma volt.

A házban körbevitt achát megvédett a tolvajoktól.

A gyémántok viselése évszázadokon keresztül a férfiak előjoga volt. Bár a rubin és smaragd ritkább a gyémántnál, mégis az utóbbit tekintik a drágakövek királyának, bár igazi szépségét a csiszolásának köszönheti. A gyémánt tiszta szénből 17 000 atmoszféra nyomáson, magas hőmérsékleten kristályosodik ki a föld belsejében. A gyémántokat a karátban mért súly, tisztaság, szín és csiszolásuk alapján értékelik.

A rubin kikristályosodott agyagból keletkezik, amelyet króm-oxid nyomain vörösré színeznek. Távolkeleti férfiak talizmánként viselték, abban a hitben, hogy növeli férfiasságukat.

A zafír a rubin ikertestvére, amelyet a titán- és vas-oxid kék-ré színezték. Előfordul rózsaszín-, narancs- és sárga színben is. A 6. században elrendelte a pápa, hogy a kardinálisok a jobb kezükön zafírgyűrűt hordjanak, mert ezzel elnyomják a testi vágyakat.

A smaragd az egyik legszebb brill. A króm-oxid nyomain a színtelen kristálynak zöld színt kölcsönöznek. A középkorban szopókaként fájdalomcsillapításra alkalmazták.

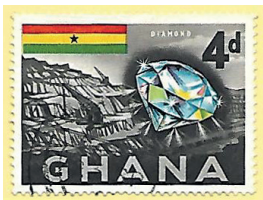
A legendák világából térjünk vissza a valóság talajára. Napjainkban sokak számára a drágakövek nemcsak ékszerek, hanem jó befektetések is.

A drágakövek varázsa

Az ásványokra sajátos kémiai összetételük, formájuk, fizikai sajátságai, finomszerkezetük, előfordulásuk és keletkezési történetük a jellemző. Körülbelül 2000 ásvány ismeretes, amelyek közül 200-nak van nagyobb jelentősége. Fontos jellemzőjük a keménységük. A 10 fokos skálán a 7-es keménység feletti drágakövek, például a gyémánt. Egy fokozattal lejjebb a kvarc színtelen áttetsző módosulata, a hegyikristály található, amelynek különböző változataiból szintén ékszereket készítenek.

A drágakövekhez gyakran bensőséges vonalom és szellemi élmény kötődik. Néha mítikus elképzelésektől sem mentesek. A vörösbarna karneolt 6000 évvel ezelőtt a gonosz lelkekkel szembeni amulettként hordták. Az azurit is védelmet nyújtott a démonok ellen.

A korai időkben azt hitték, hogy a kristályokat föld alatti lények, például a törpék, gnómok és koboldok alkották és őrzik. Geometriai formájuknak, valamint színorgájuknak mágikus erőt tulajdonítottak. Az a halandó, akit ebbe a birodalomba beengedtek, elnyerte a „bölcsék követ”, amely az idős embereknek új életerőt és a betegeknek gyógyulást adott.

Közép-Amerikában az őslakók még ma is istenséggént tisztelik a smaragdot és az opált. A hinduk hite szerint az opál viselése a visszatérő boldogság záloga. A Távol-Keleten az opált a re-

Boros László